

Virginica Romanovschi

Acest trup plăpînd, căruia, parcă, doar ochii — imenși, albaștri — îl susțineau magnetic materialitatea, această siluetă neverosimil de fragilă, capabilă totuși să „umple“, ea, singură, o scenă, și să electrizeze, seară de seară, mii de spectatori, acest suflet de o rară delicatețe și generozitate, născut parcă sub semnul unui veșnic neastîmpăr, și-a inchipuit plămada de har în urmă cu peste șase decenii, pe malurile mării, la Constanța.

Avataruri nedrepte ale vieții (dar poate că destinul știa, el, ceva, conducîndu-l în acest fel drumul) au adus-o, foarte curînd, la Cluj, unde începe să studieze — din clasa a II-a de liceu — pianul, iar dintr-a IV-a — în paralel cu școala obișnuită —, arta dramatică și canto-ul, sub îndrumarea unor profesori de marcă: Zaharia Bârsan, Ștefan Braborescu, Ion Sirbu, Virgil Vasilescu, Lia Pop. Imediat după terminarea studiilor ajunge la București, unde primele contacte cu revista — gen pe care îl va îndrăgi, și în care va obține cîteva dintre succesele el cele mai strălucitoare — le are prin intermediul regretatului Nicușor Constantinescu. Urmează o perioadă de căutări, de incertitudini, dar și de muncă frenetică (apare în distribuțiile companiilor Tănase, Stroe și Vasilache, Nicolaide, Sică Alexandrescu, etc.), o perioadă de oscilații, între teatrul de estradă și cel de proză (o vreme joacă în Teatrul „Muncă și lumină“ al lui V. I. Popa, care încearcă — intuindu-i marelui talent — să o cîștige definitiv pentru proză). Fără succes, însă, căci din 1939, Virginica Romanovschi apare cu regularitate în spectacolele „Alhambrei“, unde începe să-și prefigureze conturul de mare vedetă. O nouă „vacanță“ în teatru de proză — între 1941 și 1942 —, obține un mare succes la Teatrul „Maria Filotti“, în comedia Secretara tatii.

Adevărata consacrare i-o aduce tot teatrul de revistă; între 1942 și 1947, este unul dintre capetele de afiș ale Teatrului „Gloconda“, condus de Ion Vasilescu, unde, seară de seară, își încîntă publicul în adevărate performanțe de „actor total“ — cîntă, dansează, traversează cu brio pasaje comice, face chiar și acrobație — într-un cuvînt, face tot ceea ce trebuie să facă o „stea“, ceea ce și devenise, de fapt, între timp. Între 1947 și 1949 apare la „Boema“, într-un succes de răsunet al timpurilor (Sint o cîrpă în amor, de Maximilian și Fulga), iar din 1949, alături de Trestian, Gărdescu, Ștefănescu-Goangă, Tasian și alții, joacă la Teatrul de Operetă al armatei, din str. Uranus.

În 1950 se înființează, sub conducerea lui Nicolae Kirculescu, Opereta de Stat care va fi și ultima scenă a acestei mari, inimitabile actrițe. Aici creează roluri de neuit în N-a fost nuntă mai frumoasă, Aculina, Lysistrata, Lăsați-mă să cînt, Ana Lugojana, Plutașul de pe Bistrița, Casa cu trei fete și atîtea și atîtea altele, în care se întîlnește constant cu marii actori ai generației sale — Maria Vaurina, Silly Popescu, Nae Roman, George Groner, Bimbo Mărculescu...

Strălucita ei carieră a fost intreruptă prematur, în 1967, astfel, încît, Virginica Romanovschi și-a frînt, prea devreme, amețitorul ei zbor, printre stelele revistei și operetei. Dar inactivitatea nu se putea asocia în nici un chip cu imaginea ei febrilă, în continuă mișcare, plină de grație și vitalitate. Viața pulsa prea tare în arterele ei. Și una din ele a cedat, în noaptea de 11 spre 12 martie...

Luminița VARTOLOMEI